

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.IV.21.078/2025/8.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Dr. Pataki Árpád előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes:

név (cím)

A felperes képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (cím1; ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd)

Az alperes:

név1 (cím2)

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím3; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Az alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.280/2025/8.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.313/2025/6.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet – az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően – hatályon kívül helyezi, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.320.700 (egymillió-háromszázhuszezer-hétszáz) forint első- és másodfokú, valamint felülvizsgálati eljárási költséget.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 149.500 (száznegyvenkilencezer-öttszáz) forint első- másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes által szerkesztett sajtó dátum számában jelent meg cikk cíkcím címmel jelent meg cikk, amely többek között azt tartalmazta, hogy név felperes visszatér a nevűpárt vezetésébe, róla pedig „Már eddig is lehetett tudni, hogy annak idején név2 főtanácsadója volt, és ő tartotta a kapcsolatot a nevű1-kormánnyal is. Azután korrupciós ügyek miatt kellett felelnie 2010 után, végül felmentették”. A hír forrásaként a sajtó1 című újságot jelölték meg. A nyomtatott (print) napilap impresszuma a lap szerkesztőségi címeként a cím4 számot jelölte meg. A lap kiadója a név3 (cím5). Ezen utóbbi adatokat is feltüntették az impresszumban.

[2] A felperes a helyreigazítási kérelmét 2025. március 06-án adta postára. Helyreigazítási kérelmét az alperesnek címezte, de a küldeményen a kiadó címét tüntette fel. A kiadó címén 2025. március 12-én meghatalmazott személy vette át a küldeményt.

[3] Az alperes a felperes helyreigazítási kérelmének nem tett eleget.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[4] A felperes keresetében olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az alperest, amelyből kitűnik, hogy ő nem volt név2 főtanácsadója, nem tartotta a Fővárosi Önkormányzat és a nevű1-kormány között a kapcsolatot, illetve nem kellett korrupciós ügyek miatt felelnie. Előadta, hogy név2 budapesti főpolgármesterségének kezdetén 2 éves volt, utolsó ciklusának végén pedig 22 éves. A felperes álláspontja szerint helyreigazítási kérelmét

ugyan a lap kiadójának címére küldte meg, de azt végül is az alperes (szerkesztőség) meghatalmazottja vette át. Ezzel pedig eleget tett a helyreigazítási pert megelőző eljárás követelményeinek.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Elsődleges álláspontja szerint a felperes a törvényi határidőn belül nem juttatott el hatályos helyreigazítási kérelmet a szerkesztőséghez, mint sajtószervhez, mert kérelmét valójában a kiadónak küldte meg. A kereset érdemében másodlagosan arra hivatkozott, hogy a sérelmezett cikk egy aktuális közéleti, politikai vitához kapcsolódik, ami miatt egy társadalmi vitához járul hozzá; a perbeli közlések ezért véleménynyilvánításnak minősülnek, de az Alkotmánybíróság határozataiban kifejtettekre figyelemmel még akkor sem adnak alapot helyreigazításra, ha a kitételeket a bíróság tényállításnak tekintené.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest a kereseti kérelemnek megfelelő helyreigazítási közlemény közzétételére, a kiadót pedig arra, hogy fizessen meg a felperesnek 1.413.676 forint perköltséget, az államnak pedig 31.500 forint illetéket.

[7] Az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy megvalósult-e a sajtóper előtti kötelező eljárás a per megindítását megelőzően, figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 496. § (1) bekezdésére. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes eleget tett az előzetes eljárással kapcsolatos kötelezettségének, mert a helyreigazítási kérelmet az alperesnek, mint szerkesztőségnek címezte, és bár nem annak nyíregyházi címét jelölte meg, hanem a kiadó budapesti címét, azonban a kiadó címén az alperes meghatalmazottja vette át az alperesnek címzett küldeményt.

[8] Ebben a körben felhívta a postai szolgáltatások nyújtásának és a hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai szolgáltatók általános szerződési feltételeiről, és a postai szolgáltatásból kizárt vagy feltételesen szállítható küldeményekről szóló 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 9. § (1), 15. § (4), 16. § (3)-(4), 19. § (1) (4) és (6) bekezdését, és azok alapján megállapította, hogy amikor az alperes nevére a főszerkesztő nevének megjelölésével címzett helyreigazítási kérelmet a kiadó címén meghatalmazott személy átvette, az az alperes részére szabályszerű kézbesítésnek minősül. A címzés helytelensége esetén az adott budapesti címen az alperes képviselőjére jogosult személy az iratot nem vehette volna át, vagyis meghatalmazottként történő átvételre nem is kerülhetett volna sor. Ebben az esetben az iratot a kézbesítés akadályának közlésével a feladó részére vissza kellett volna küldeni, ez azonban nem történt meg.

[9] Az elsőfokú bíróság külön utalt arra, hogy az alperes által megjelölt precedens határozatok nem voltak alkalmazhatók, mert a Kúria Pfv.IV.20.780/2023/4. számú határozatában az előzetes kérelem tartalmi megfelelősége volt a kérdés. A Kúria Pfv.IV.20.349/2021/3. számú határozatában pedig az e-mail címre küldött helyreigazítási kérelem helytállóságáról volt szó, a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.736/2009/3. számú határozata pedig azzal volt kapcsolatos, hogy eltért a kérelem címzettje és az alperes személye.

[10] Jogi álláspontjára tekintettel az elsőfokú bíróság a kereset érdemében hozott döntést. Arra a következtetésre jutott, hogy a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdése alapján

az alperest kötelezni kell a helyreigazításra, mivel a más sajtószervtől származó információ, adat valóságát semmilyen módon nem bizonyította.

[11] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az alperes kiadóját, hogy fizessen meg a felperesnek 736.110 forint másodfokú perköltséget, illetve fizessen meg az államnak 48.000 forint másodfokú eljárási illetéket.

[12] A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában egyetértett az elsőfokú bírósággal, és külön vizsgálta az előzetes kérelem benyújtásának körülményeit. Arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a Pp. 495. § (1) bekezdése, valamint a 496. § (1) bekezdésének sérelme esetén nem a kereset elutasításának, hanem a Pp. 176. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a kereset visszautasításának van helye, illetve ennek hiányában a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján hivatalbóli megszüntetési ok a sajtószerv előtti kötelező eljárás hiánya. A másodfokú bíróság ezen álláspontja mellett is elbírált a fellebbezést, annak ellenére, hogy az alperes nem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte.

[13] Ebben a körben a döntés alapjaként a Pp. 495. § (1) bekezdésére hivatkozott. Rögzítette: Nem vitatott tény, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárásban sajtószervnek az időszaki lap szerkesztősége minősül, nem pedig a kiadó, de úgy ítélte meg az elsőfokú bírósággal egyezően, a Rendelet szabályainak alkalmazásával, hogy a felperes eleget tett e kötelezettségének akkor, amikor a kiadó címén, de az alperes meghatalmazottja útján gondoskodott a helyreigazítási kérelem alpereshez való előterjesztéséről.

[14] A másodfokú bíróság szerint az eljárás szabályszerűségét nem érinti az, hogy az alperes rendelkezik az impresszumban külön is feltüntetett önálló postai címmel, mivel csak annak van jelentősége, hogy a felperes által saját kockázatára megjelölt cím az alperes címének minősül-e, azaz ott lehetséges volt-e a küldemény alperes részére történő kézbesítése. A kiadó döntésének minősítette azt, hogy alkalmaz-e meghatalmazottat az alperes részére küldött küldemények saját címén történő átvételére is, és a fellebbezés nem vitatta a Rendelet rendelkezésein alapuló elsőfokú bírósági érvelést. A másodfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az alperesnek meghatalmazottja volt a kiadó címére érkező küldemény átvételére, így a kiadó címe is a Pp. 495. § (1) bekezdésének megfelelő alperesi címnek minősül. A másodfokú bíróság érvelése szerint az impresszum nem nyújt arról tájékoztatást, hogy a helyreigazítási kérelmet kizárólag a szerkesztőség címére lehetne megküldeni, de miután meghatalmazott útján a kézbesítés megtörtént, ennek nincs jelentősége.

[15] A másodfokú bíróság ebben a körben rámutatott arra is, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során azzal védekezett, hogy a felperes nem a szerkesztőség címére, hanem a kiadó címére juttatta el a helyreigazítási kérelmet, amelyet vagy tévedésből, vagy figyelmetlenségből vettek át. A másodfokú bíróság szerint jelentősége van annak, hogy a Pp. 500. § (2) bekezdése alapján nincs helye ellenkérelem-változtatásnak, ezért erre a másodfokú eljárásban eredményesen már nem hivatkozhatott. A másodfokú bíróság utalt arra is, hogy az alperes a kiadó cégjogi értelemben vett fióktelepeként működik a cégkivonat szerint. A központi ügyintézés helye pedig a kiadó, így a küldemény kézbesítési címe, ahol meghatalmazottként a kiadó érdekkörében (is) eljáró személy vette át az alperesnek címzett kérelmet.

[16] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kézbesítési dokumentum azt igazolta, hogy a kérelmet az alperes meghatalmazottjának kézbesítették. Ehhez képest az alperest terhelte volna a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján annak bizonyítása, hogy ez nem felel meg a valóságnak, vagyis az alperesnek kellett volna megdöntenie a kézbesítés postai dokumentummal igazolt szabályszerűségét. A másodfokú bíróság szerint e körben azonban az alperes semmilyen bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, egyebek között

abban a vonatkozásban sem, hogy az alperes és az érdekkörében eljáró kiadó szervezetén belül mi lett a küldemény sorsa. Megjegyezte a másodfokú bíróság azt is, hogy az átvételre vonatkozó meghatalmazás származhatott az alperes főszerkesztőjétől, és a kiadójától egyaránt, a Rendelet 19. § (1) bekezdés első és második mondatai alapján. Mindezeket figyelembe véve a másodfokú bíróság megállapította, hogy nyilvánvalóan az alperes és az érdekkörében eljáró, az érte felelősséget viselő kiadó érdekében merült fel a meghatalmazott kézbesítési dokumentummal ellentétes eljárásának bizonyítása. Álláspontja szerint az sem változtat az alperes bizonyítási érdekén, ha a perbeli jogait jóhiszeműen gyakorolva, nem is volt esetlegesen tisztában a nevében a kiadó által jogszerűen adott meghatalmazással, illetve az ezzel ellentétes jogértelmezés esetén, a kiadó és az alperes joggyakorlása rendeltetésellenesnek minősül [Ptk. 1:5. § (1) bekezdése]. A másodfokú bíróság a „teljesség kedvéért” rögzítette azt, hogy a kiadó közvetett kézbesítői státusza is felmerülhetett volna a perbeli esetben, a Rendelet 20. § (2) bekezdése alapján.

[17] A másodfokú bíróság szerint az alperes alaptalanul hivatkozott a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértésére, mert az elsőfokú bíróság megalapozottan tulajdonított jelentőséget a meghatalmazott útján történt kézbesítésnek, és az azzal összefüggő körülményeknek.

[18] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes az ellenkérelmét meg nem engedhető módon megváltoztatva vitatta a fellebbezésben, hogy a felperes adta postára a kérelmet, illetve egyáltalán postára adta-e azt. Ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy a Pp. 495. § (1) bekezdése alapján a „postára adták” kifejezés nem rögzíti azt, hogy magát a kérelmet postára adó személy vagy szervezet nem azonos a felperessel.

[19] Ezt követően a másodfokú bíróság ítéletében egyetlen bővített mondatban érdemben helytállónak találta a felperes keresetét, ezért az alperest helyreigazításra kötelező elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, és a kereset elutasítását kérte, valamint perköltséget igényelt.

[21] Megsértett jogszabályként hivatkozott a Pp. 495. § (1) bekezdésére és a 279. § (1) bekezdésére.

[22] Előadta, hogy nyomtatott napilap esetében kizárólag annak szerkesztőségétől kérhető helyreigazítás, amelynek pontos címe félreérthetetlenül szerepelt a nyomtatott lap impresszumában. Megjegyezte, hogy a felperesnek 30 napja volt a kérelem megfelelő alpereshez történő eljuttatására. Kiemelte, hogy az előzetes eljárás jelentősége az, hogy időt biztosítson az alperes részére annak mérlegeléséhez, hogy a helyreigazítási kérelemnek eleget kíván-e tenni. Ez nyilvánvalóan csak és kizárólag akkor valósulhat meg, ha a kérelem eljut az időszaki lap szerkesztőségéhez.

[23] Álláspontja szerint a jogerős ítélet tévesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat akkor, amikor azt állapította meg, hogy az előzetes helyreigazítási kérelmet az alperes meghatalmazottja vette át, tekintettel arra, hogy az átvevő ténylegesen a kiadó címén a kiadó meghatalmazottja volt. Kiemelte: semmiképpen sem feltételezhető az, egyéb adat hiányában, hogy a kiadó által átvett kérelmet az alpereshez továbbították. Ennek tényét a felperes tartozott volna igazolni. A felperes ugyanakkor nem csatolta az átvevő

meghatalmazását, amelyből kitűnne az, hogy a szerkesztőség nevében lenne jogosult a küldemények átvételére. A felperes azt sem bizonyította, hogy bármilyen egyéb módon, a törvényes határidőben az előzetes kérelem eljutott volna az alpereshez.

[24] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, és perköltséget igényelt. Hangsúlyozta, hogy egyértelműen a szerkesztőségtől, mint sajtószervtől kérték a helyreigazítást. A küldeményt a kiadó címén átvették, azt nem küldték vissza. Kifejtette azon álláspontját is, hogy a kiadó az alperes által szerkesztett lap tartalmáért szerkesztőségi felelősséget is visel, az ő címét is feltünteti az impresszumban. Arra is utalt, hogy jogszabály nem követeli meg azt, hogy az impresszumban feltüntessék a szerkesztőség címét. A felperes közölte „alappal feltehető”, hogy a helyreigazítási kérelem eljutott az alpereshez. Ezzel ellentétes hivatkozás az elsőfokú eljárásban nem történt az alperes részéről, az alperes nem jóhiszeműen járt el. Utalt továbbá arra, hogy köztudomású az, hogy a megyei napilapoknak nem a helyi hírekre vonatkozó tartalmát központilag határozzák meg. Kifejtette azon álláspontját is, hogy nem őt terheli a bizonyítás abban a körben, hogy a küldeményt (előzetes helyreigazítási kérelem) arra jogosult meghatalmazott személy vette-e át.

[25] Az ellenkérelem tartalmazta azt is, hogy az alperes esetleges pernyertessége esetére, az alperes által előterjesztett perköltség-igény eltúlzottnak minősül. Álláspontja szerint a hasonló eljárások nagy számára tekintettel, úgy első- mint másodfokon, illetve a felülvizsgálati eljárásban is, csupán 1-1-1 óra ügyvédi munka fogadható el, az új költségrendelet szerint pedig óránként 14.000 forint számolható el, vagyis az alperes javára maximum 42.000 forint + áfa perköltség ítélezhető meg.

A Kúria döntése és jogi indokai

[26] A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét alaposnak találta, az alábbiak szerint.

[27] A felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, hanem szigorú eljárási szabályok szerint lefolytatható rendkívüli perorvoslat. A Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát. A (2) bekezdés szerint a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett, és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki.

[28] A jelen esetben a Kúriának azt kellett eldöntenie, hogy a jogerős ítélet jogszerűen ítélte-e meg azt, hogy az alperest címzettként megjelölő, és az alperes kiadójának címére küldött előzetes helyreigazítási kérelem teljesíti-e joghatályosan a sajtó-helyreigazítási eljárás lefolytatásához egyértelműen szükséges előzetes eljárás követelményeit, vagy sem.

[29] Hasonlóan a korábbi döntéséhez, a Kúria (Pfv.IV.20.989/2025/6.) szükségesnek tartja rögzíteni azt, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárás egy különleges, speciális eljárás, amelyre szigorú, külön szabályok érvényesülnek, amelynek kiterjesztő értelmezésére az eljárás jellegénél, a jogrendszerben betöltött szerepénél fogva lehetőség nincs.

[30] A Pp. 495. § (1) bekezdése háttérjogszabályként egyértelműen az Smtv.-t jelöli meg („a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvény szerinti helyreigazító közlemény”). Ehhez képest az adott kérdésben sem cégjogi szabályok, de még a médiatörvény rendelkezései sem alkalmazhatóak. Ezen jogszabályhely (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a helyreigazító közlemény közzétételét az érintett személy, vagy szervezet

az általa vitatott közlemény közzétételétől számított 30 napon belül kérheti a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől vagy a hírügynökségtől. Ez a rendelkezés egyértelművé teszi, hogy nyomtatott sajtótermék esetén a sajtó-helyreigazításra kötelezhető fél alperesként a sajtótermék szerkesztősége.

[31] Ugyanezen rendelkezés azt tartalmazza, hogy a határidőt megtartottnak kell tekinteni, ha a helyreigazítás iránti kérelmet legkésőbb e határidő utolsó napján a sajtószerv címére ajánlott küldeményként postára adták. E határidő elmulasztása esetén igazolásnak nincs helye.

[32] A jelen esetben a másodfokú bíróság is egyértelműen rögzítette, hogy a kiadó és a szerkesztőség külön álló szervezet. A Kúria szerint nem tekinthető köztudomású ténynek, hogy a kiadó szervezet szerkeszteni az egyes megyei lapok ún. „országos” tartalmát. Az előzetes kérelmet nem a kiadónak, hanem magának a sajtószervnek, a nyomtatott napilap szerkesztőségének kellett megküldeni. Mindezen tényen nem változtat az sem, hogy a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján a perköltség megfizetésére a sajtó-helyreigazítási perben a kiadó szervezet kötelezhető.

[33] A Kúria szerint a jelen esetben egyértelműen megállapítható, hogy az impresszum félreérthetetlenül, egyértelműen tartalmazza az alperes szerkesztőségének, mint sajtószervnek a címét: cím4 Ez a cím nem azonos a kiadó szervezet budapesti címével. A küldemény átvételét illetően csupán annyi állapítható meg bizonyossággal, hogy az a kiadó szervezet címén történt, a küldeményt a kiadó által, az átvételre meghatalmazott személy vette át. Arra nézve ténylegesen semmilyen adat nem merült fel, hogy a kiadó átvételi meghatalmazottja az alperestől magától is bármilyen jogosítványt szerzett arra, hogy a szerkesztőséghez és annak címére érkező kérelmet átvegye.

[34] A Kúria szerint a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperes tagadásával szemben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az Smtv.-nek megfelelő, helyreigazításra kötelezhető sajtószervhez (az időszaki lap saját szerkesztősége) 30 napon belül a helyreigazítási kérelem ténylegesen megérkezett. Erre nézve a felperes bizonyítást nem ajánlott fel. A korábbiak szerint a helyreigazításra kötelezett személyét az Smtv. alapján kell megállapítani.

[35] Nyomtatott napilap esetén nem a „médiatartalom-szolgáltató”, a helyreigazításra kötelezhető alany. A konkrét esetben az impresszum félreérthetetlenül, egyértelműen tartalmazza a szerkesztőség elérhető címét. Önmagában az a körülmény, hogy az impresszumban a kiadó személye és címe is feltüntetésre kerül, nem jelenti azt, hogy a kérelmet a kiadó címére kellene küldeni. A felperes képviselőjében jogi képviselő, ügyvéd járt el. A Kúriának nincs tudomása olyan eseti döntésről – és ilyet a felperes sem jelölt meg –, ahol a nyomtatott sajtótermék esetén sajtó-helyreigazítási perben a bíróságok nem a szerkesztőséget kötelezték volna a helyreigazítás közzétételére.

[36] Az Smtv. 21. §-a sem alapozza meg a kiadó szervezet önálló helyreigazítási kötelezettségét. A 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: médiatörvény) sem tartalmazza a sajtó-helyreigazítás részletes szabályait.

[37] A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. Az ítélkezési gyakorlat által kialakított főszabály valóban az, hogy a felülvizsgálati eljárásban csak kivételesen van lehetőség a bizonyítékok ismételt egybevetésének és mérlegelésének. A kialakult ítélkezési gyakorlat szerint felülmérlegelésre csak akkor van lehetőség, ha a korábbi

mérlegelés kirívóan okszerűtlen, nyilvánvalóan iratellenes, vagy ellentétes a logika alapvető szabályaival.

[38] A jelen esetben azonban a lehetséges alperes személyét kifejezett jogszabályi rendelkezés tartalmazza, vagyis kizárólag a nyomtatott sajtótermék szerkesztősége lehetett az alperes. A szerkesztőség címe az impresszumban kétséget kizáróan, egyértelműen megjelölt, a jogi képviselővel eljáró felperesnek tévedésre okot adó körülményre nem lehet hivatkoznia, amikor a helyreigazítási kérelmet nem megfelelő címre küldte meg. A felperes nem igazolta azt, hogy a rossz címre elküldött küldemény (helyreigazítási kérelem) a tényleges alpereshez, a törvényes 30 napos határidőn belül megérkezett volna, a kézbesítési jogszabálynak a másodfokú bíróság által is idézett rendelkezései önmagában nem igazolják a küldeménynek a helyes alpereshez való megérkezését. A felperes azt nem bizonyította, hogy a kiadó címén az átvételre jogosult személy az időszaki lap szerkesztőségétől magától rendelkezett volna a küldemény átvételére való jogosultsággal.

[39] A Kúria álláspontja szerint az összes körülmény mérlegelésével az állapítható meg, hogy tévedett a másodfokú bíróság, amikor megállapíthatónak találta azt, hogy a helyes sajtószervhez, azaz a sajtó Szerkesztőségéhez megérkezettnek tekintette az előzetes helyreigazítási kérelmet, miközben azt kétséget kizáróan a kiadó címén, településen vették át. Amennyiben a helyreigazítási kérelem megérkezése, a helyreigazításra kötelezhető és egyértelműen megállapítható sajtószervhez nem nyer bizonyítást, a sajtó-helyreigazítási igényt perben nem lehet érdemben elbírálni. Kiemeli a Kúria azt is, hogy az ítélkezési gyakorlat a kérelem előterjesztésére nyitva álló határidő megtartásának kérdését egyértelműen anyagi jogi kérdésnek minősíti, ami egyértelműen azt jelenti, hogy az előzetes eljárás elmulasztásának esetén nem az eljárás megszüntetésének van helye, a nem igazolt megérkezés esetén a keresetet ítélettel kell elutasítani.

[40] A Kúria mindezekre figyelemmel a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

A döntés elvi tartalma

[41] Nyomtatott sajtótermék (megyei napilap) esetén sajtó-helyreigazításra a lap szerkesztősége kötelezhető. Ehhez kell intézni a Pp. 495. § (1) bekezdése szerinti előzetes kérelmet is. A címzettként a napilap szerkesztőségét feltüntető, de annak címeként a kiadót megjelölő küldemény csak akkor minősül hatályos helyreigazítási kérelemnek, ha igazolt módon megérkezik a helyreigazítási kötelezettség helyes alanyához. Amennyiben ez a körülmény nem nyer bizonyítást, a keresetet ítélettel el kell utasítani. A kiadásért felelős jogi személy sajtó-helyreigazításra nyomtatott sajtótermék esetén nem kötelezhető.

Záró rész

[42] A felperes teljes egészében pervesztes lett, ezért köteles az alperesnek a jogi képviselével felmerült költségeit megtéríteni úgy az elsőfokú, mint a másodfokú, illetve a felülvizsgálati eljárás tekintetében, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. A jogi képvisellel

felmerült költség összegét a Kúria a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg. A Kúria az alperes által érvényesített perköltség összegét nem tekintette eltúlzottnak, annak mérséklésére nem látott okot. Megjegyzi a Kúria, hogy a felperes ugyanezen eljárás tekintetében maga is milliós nagyságrendű perköltséget igényelt, azaz látott indokoltnak.

[43] A felperes teljes pervesztességére figyelemmel a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett kereseti, fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetéket is a felperes köteles az államnak megtéríteni. A felülvizsgálati eljárási illeték összegét a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[44] A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felperes a tárgyalás tartása iránti kérelmét visszavonta.

Budapest, 2025. november 26.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró